

Hồi 11

Đơn Kiếm Vào Hang Cọp

M

ã Côn reo lên:

- Ô! Lão Đinh, nghe nói lão bị một trận băng tuyết, Đặng Trung Ngải ra sao rồi?

Chu Xán nhìn Dương Hoa hơi ngây mặt ra một chút rồi hỏi:

- Lão Đinh, tên tùy tùng này hình như hơi quen quen... thì phải?

Giang Bố là người rất thông minh nhanh nhạy, y lập tức quát thủ hạ:

- Chúng ta sửa soạn mau mau cho Đinh đại nhân tắm rửa rồi cùng ta nhập tiệc.

Giang Bố nói câu ấy không phải là câu nói bình thường vì y đã nảy ra ý ngờ vực người tùy tùng của Đinh Triệu Đông. Phản ứng của y thật mau nhưng Dương Hoa còn mau hơn dự liệu của y, chàng vọt tới chớp nhoáng cước phải đá liền Đinh Triệu Đông lăn xuống bậc thang rồi phóng mình lên không chàng xoay mình nhắm vào Giang Bố đánh trả xuống. Giang Bố vốn là tay võ công cao thủ, dù bị tấn công khá bất ngờ từ trên xuống, y cũng kịp dùng thế Phụng Điểm Đầu song chưởng quạt lên đánh vào cổ tay chàng.

Đứng cạnh Giang Bố một tên thủ hạ tuốt liền đao không đợi chàng chân chạm đất chém ngay vào hậu thân chàng, còn Mã Côn và Chu Xán đồng thời cũng rút binh khí.

Dương Hoa từ khi còn ở thạch lâm đã luyện kiếm pháp đến độ cực tinh, tuy nội pháp công phu chàng chưa đủ thì giờ để tập tinh luyện như Trương Đan Phong nhưng cũng đủ để đối phó với tình hình.

Một tiếng "bùng" rất lớn, chưởng phong của chàng ở trên không đánh bật đao tên thủ hạ qua một bên rồi vừa chạm chân xuống đất, chàng xuất chiêu Triêm Y Thập Bát Trật thượng thừa ra đợi đao của hắn đánh tới là đập vào liền. Hắn chém đao càng mạnh sức dội lại càng dữ dội, khiến hắn văng xuống tận cuối bậc thang người choáng váng bất tỉnh.

Lúc ấy Giang Bố đã xoay tay xuất chiêu Cầm Nã Thủ, hai cổ tay của Dương Hoa lật qua lật lại như chong chóng khiến y không sao đánh trúng huyết đạo nhưng cuối cùng một chiêu cũng trúng vào cổ tay chàng.

Vừa đánh trúng cổ tay đối phương, Giang Bố giật mình vì kinh hoảng. Trảo của y đánh trúng cổ tay Dương Hoa nhưng không có cảm giác trúng xương thịt mà lại có cảm giác như đánh trúng một thỏi sắt lạnh lẽo, mấy đầu ngón tay của y đau không thể tả. Giang Bố kinh hoảng vội vàng rút tay về. Chàng cười dọa nạt:

- Đó là lẽ ra mất. Hãy nhìn chiêu pháp đây.

Lời vừa dứt chiêu đã nhanh như điện dùng Cầm Nã Thủ chộp vào huyết đạo của Giang Bố trúng liền ngay chỗ xương Tỳ Bà Cốt.

Khi ấy Mã Côn, Chu Xán đã nhảy xuống bậc cấp, Dương Hoa không truy kích theo vì còn lo đối phó với Giang Bố, chàng nói to:

- Tính mệnh Giang Bố đang nguy khốn, bọn bây không lại cứu ư?

Mã Côn và Chu Xán lúc ấy mới nhận ra được chân tướng của Dương Hoa, chúng đại nộ quát lớn:

- Hừ! Thì ra là tiểu tử à?

Dương Hoa cười lớn:

- Đúng vậy, ta là sát tinh của lũ tay sai bọn bây đây!

Giang Bố hỏi một tiếng:

- Tất cả hãy tạm ngừng tay, ta có điều muốn nói!

Chu Xán, Mã Côn tức muốn lộn mắt, nhưng lúc ấy chủ nhân đã bị Cầm Nã Thủ của chàng khống chế, cả bọn thủ hạ của Giang Bố cũng đều đứng ngây ra không ai dám động thủ.

Bấy giờ trời đã tối, có người mang đèn lại, thấy tình hình như vậy cũng đành đứng ngây ra nhìn.

Dương Hoa cười nói:

- Được lắm, bây giờ ta có thể nói chuyện công bình được rồi đấy!

Giang Bố hỏi:

- Thế nào là công bình?

Dương Hoa đáp:

- Người thả con gái Kim đại hiệp ra, ta sẽ thả người ra liền, một đổi một không công bình hay sao?

Giang Bố thoáng chớp một suy nghĩ đáp lời:

- Được lắm, nhưng muốn thả Kim cô nương, ngoài ta ra không ai có thể làm được.

Dương Hoa đã biết Hùng Ưng Các bố trí rất nhiều cơ quan bí mật, muốn hóa giải các cơ quan này ngoài Giang Bố không ai có khả năng, y nói như vậy là đúng. Chàng gật đầu:

- Được, ta sẽ cùng ngươi đến chỗ ấy, chờ đại đột qua mặt ta đấy nhé!

Một tay chàng vẫn giữ xương Tỳ Bà Cốt của y, còn một chưởng đặt sau lưng y chỉ cần y hơi có thái độ khác là chàng phát chưởng ngay đủ để chấn thương nội tạng của y.

Chàng lạnh lùng ra lệnh:

- Hãy bảo tất cả ai nấy đứng im tại chỗ không được vọng động.

Giang Bố đành tuân lệnh rồi cúi đầu đi trước dẫn chàng tới Hùng Ưng Các. Mã, Chu hai người và cả bọn thủ hạ tuy trong bụng rất nóng nảy nhưng đều đứng ngậy người nhìn theo.

Dương Hoa đưa Giang Bố xuống bậc thềm quanh một vòng qua các hòn giả sơn, hốt nhiên dưới một gốc cây thấy xuất hiện một bộ càn sa đồ rực rỡ đứng im như hai thầy ma trên mặt không hề biểu lộ một cảm giác gì. Dương Hoa vào Giang Bố đi tới gần mà hai bộ càn sa vẫn bất động chỉ có cặp mắt trắng dã là chăm chăm trùng trùng nhìn chàng.

Có lẽ đây là hai tên Mật Tông cao thủ mới được Giang Bố mời đến như lời Tạng Nạp tiết lộ hôm trước? Không biết bọn họ luyện được nội công tà khí gì nhưng chắc chắn là không phải bình thường. Mật hai Lạt Ma tăng đều có sắc vàng như nghệ, hai bên thái dương nhô cao chứng tỏ đã luyện nội công đến mức lưu hỏa thuần thanh. Chỉ vì Dương Hoa đang khống chế Giang Bố và đi sát cạnh người y nên hai vị tăng chưa biết phải động thủ ra sao.

Khi chàng vừa đi qua vị tăng đứng bên trái, thân hình y bỗng nghiêng qua giống như nương đường rồi thỉnh linh đánh ra một chưởng nhắm vào giữa người Giang Bố.

Dương Hoa cảm thấy đôi chân chấn động bất giác lùi lại hai bước, chàng đặt sau lưng Giang Bố bắt buộc phải rời ra. Thực là kỳ quái, chưởng tuy trúng Giang Bố nhưng y hoàn toàn không bị thương tổn gì, chỉ hơi rung động hơi chúi về phía tăng Lạt Ma.

Nguyên do vì đây là võ công của Tây Tạng Mật Tông truyền đến từ Tây Trúc (ngày nay là Ấn Độ) so với võ công của Trung Thổ có phần khác rất lớn, và quái dị hơn. Hai tên Lạt Ma tăng này lại là Mật Tông cao thủ, một tên pháp hiệu Thích Trạng, còn một tên pháp hiệu Thích Đà. Tên đánh chưởng vào người Giang Bố chính là để cứu Giang Bố là Thích Trạng.

Lực chưởng của Thích Trạng tuy trúng Giang Bố nhưng lại truyền qua Dương Hoa là một môn công phu tuyệt học có tên là Cách Vật Truyền Công người bị đánh trực tiếp hoàn toàn không bị thương tổn gì cả nhưng truyền đến Dương Hoa mới phát lực.

Thích Trạng vừa sử dụng Cách Vật Truyền Công giải thoát kềm tỏa của chàng. Thích Đà xuất thủ liền, cước bộ của y chuyển động, cỡi luôn chiếc cà sa màu hồng đang mặc trên người nghiêng nhiên biến thành một bức tường hết sức kiên cố chụp xuống đầu chàng. Chàng rút kiếm hoa lên một vòng, chỉ nghe những tiếng “xoẹt, xoẹt” liên tiếp, cà sa đã bị đâm thủng hơn mười lỗ nhỏ nhưng vẫn bay lượn trên đầu chàng không ngớt như không hề sợ bảo kiếm của chàng. Hai bên xuất thủ đều mau lẹ như điện chớp, quện chặt vào nhau như giữa đám đông màu hồng lấp lánh một đạo bạch quang.

Thích Trạng sau khi giải cứu Giang Bố liền đẩy y về phía sau rồi xuất chưởng trợ chiến với Thích Đà. Công lực của Thích Trạng có phần còn hơn cả Thích Đà nên chưởng công của y vừa phát ra đã nghe có tiếng gió vi vu, trong vòng mấy trượng cuốn cát bay đá chạy. Công lực của Dương Hoa so với hai tên tăng Lạt Ma này có phần không bằng, hướng hồ một đấu với hai tình thế thực khó đối phó.

Lúc ấy Giang Bố đã nấp hẳn vào một gốc cây quan sát trận đấu nhưng chưa dám nhảy vào, vừa lúc Mã Côn chạy đến vừa quát mắng vừa vung nhuyễn tiên:

- Tiểu tử hôi hám, ta cần tìm người tính sổ đây!

Chu Xán cũng xách đao chạy lại hòa theo:

- Tiểu tử rõ là đường lên thiên đường không chịu đi, lại xuống địa ngục!

Dương Hoa bốn bề đều có kẻ địch, tất nhiên là đã ở vào thế hạ phong nhưng chàng vẫn ngạo nhiên không tỏ vẻ gì sợ sệt cười to lên một tiếng:

- Nếu sợ chết ta đã không vào đây. Ta đã đến tức là muốn phá cái địa ngục của bọn bây đây!

Kiểm thế của chàng đột chuyển xuất chiêu Thất Tinh Tự Hội đánh từ dưới gót lên, đầu kiếm như tỏa ra một luồng hào quang ánh lên những ngôi sao lấp lánh. Chiêu này chỉ trong một thế đánh vào bốn mặt đối phương.

Mã Côn là thân phận một Phó Thống lãnh Ngự lâm quân nên tuy bản lãnh không bằng một tên cao thủ Lạt Ma nhưng không dám tỏ ra nhu nhược quăng nhuyễn tiên đánh tới liền với một đường roi cuốn như vũ bão. Dương Hoa búng thân hình lên, chân vừa hạ xuống đạp

trúng này đầu nhuyễn tiền rồi trường kiếm thu về đánh bạt đao của Chu Xán qua bên, kiếm chạm đao kêu một tiếng “choang” rất lớn, đao đã mẻ một miếng lớn.

Thích Trạng gầm lên:

- Hảo tiểu tử! Chết đã đến bên người mà còn ngông cuồng!

Lời vừa dứt chuông thể Bài Sơn Vân Chuông đánh ra liền, sức chuông như dùi non lấp bể ập tới. Dương Hoa tránh qua một bên đánh trả liền hoàn ba chiêu kiếm cùng lúc với càn sa của Thích Đà vẫn lơ lửng trên đầu chỉ chực ụp xuống bắt sống chàng.

Lúc ấy chuông phong của Thích Trạng vẫn sừng sững áp đảo, chàng phải thi triển hết công phu bình sinh, giở đủ cả mọi tiểu xảo tránh né đỡ gạt, tùy chiều tiến chiêu để ứng phó, thân hình chàng luôn luôn di động nên nhuyễn tiền của Mã Côn đã được hấn kéo về. Tuy đó chỉ là một thất bại nhỏ nhưng với thân phận của Phó Thống lãnh Ngự lâm Quân, Mã Côn cũng đỏ mặt vì ngượng vội vàng huy động nhuyễn tiền vùn vụt như con linh xà, Dương Hoa muốn đoạt trước nhuyễn tiền của y để thị uy nhưng không sao đoạt được.

Tình hình nguy khốn này cho chàng thấy cứu Bích Y là cực kỳ khó khăn, đến nỗi bây giờ chỉ còn thoát thân cũng đủ gian nan rồi. Đối phương có bốn người thì Chu Xán là kẻ yếu nhất. Chàng quyết định phải đột phá.

Tay tả chàng dùng chỉ búng vào nhuyễn tiền của Mã Côn, tay phải dùng kiếm đâm liên tiếp vào càn sa của Thích Đà đang bay lượn trên đầu rồi vừa nghiêng người tránh chuông của Thích Trạng vừa thu kiếm nhanh như chớp đâm tới Chu Xán.

Chu Xán vừa bị mẻ một miếng bảo đao lớn, trong lòng đang kinh sợ quả nhiên không dám đưa đao lên đỡ vội vàng nhảy qua bên tránh kiếm để lộ ra một khoảng trống. Dương Hoa mau chóng lợi dụng cơ hội phi thân ra ngoài liền.

Ai ngờ chàng đã mau nhưng hai tên tăng Lạt Ma cũng không chậm hơn chút nào, chỉ thấy một vầng hồng thấp thoáng chiếc càn sa của Thích Đà đã vây bọc lấy chàng đồng thời với Phách Không Chuông của Thích Trạng ở đằng sau đánh tới. Chàng mấy lần chuyển thân vẫn không sao thoát được vòng vây, trong lòng quyết định chỉ còn cách thi triển Lưỡng Bại Cầu Vong (hai bên cùng chết) kiếm pháp.

Lúc ấy Đinh Triệu Đông vừa chạy tới sau khi bị ăn một cái đá của Dương Hoa. Giang Bốc nấp sau thân cây chặn Đinh Triệu Đông lại hỏi:

Họ Đinh hồn xiêu phách lạc, ú ớ đáp:

- Đùng để y chạy thoát, y đã biết... y đã biết...

Sở dĩ hắn không thể trả lời được câu hỏi “y là ai?” vì chính hắn cũng chưa rõ lai lịch của Dương Hoa, chỉ biết chính chàng là người đã đánh bại bọn Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan ở Tiểu Kim Xuyên, ngoài ra hắn còn biết thêm chàng họ Dương do chàng nói, không biết thật giả ra sao. Hơn nữa hắn còn biết Dương Hoa đã hiểu rõ đường đi nước bước tới Hùng Ưng Các và các bí mật của nó, hắn đáp:

- ... Biết rõ hết cả bí mật của Hùng Ưng Các rồi!

Giang Bồ giật mình:

- Y biết hết bí mật những gì?

Đinh Triệu Đông chưa kịp trả lời bỗng nhiên hai mắt hắn trợn trừng, mặt biến sắc trắng như tờ giấy rồi thân thể đổ ập xuống đất.

Đứng cạnh Đinh Triệu Đông là một võ sĩ thủ hạ của Giang Bồ vội vàng đưa tay đỡ hắn và sờ vào mũi hắn rồi thất thanh kêu lớn:

- Trời ơi, Đinh đại nhân chết rồi!

Tên võ sĩ này vốn xuất thân từ bọn hắc đạo có am tường chút ít về các trò lén lút giết người nên vội vàng lật áo của họ Đinh lên, rõ ràng nơi giữa ngực của họ Đinh có một mũi Mai Hoa Châm rất nhỏ. Hắn hoảng hốt gào lên:

- Có gian tể, có gian tể, hãy cẩn thận...

Hắn chưa kịp nói hết chữ “ám khí” bỗng cảm thấy đau nhói, một mũi Thấu Cốt Đinh nữa đã xuyên qua yết hầu của hắn.

Bọn thủ hạ của Giang Bồ lập tức hỗn loạn trước hai cái chết bất ngờ mau chóng rồi nhiều âm thanh vùn vụt xé gió bay đến, ám khí bắn đến liên tiếp tưởng có thể giết chết hết đám người còn lại. Nhưng ám khí lần này không nhằm đả thương người mà trúng vào các ngọn nến chung quanh.

Trời hôm nay không có trăng, bỗng nhiên tất cả đều chìm vào đêm tối mịt mù, cách năm bước không thấy ai với ai nữa.

Dương Hoa vừa kinh sợ vừa mừng rỡ bụng bảo dạ:

“Không biết cao nhân nào ám trợ ta đây?”

Nên biết tình trạng của chàng phải đối đầu với quá đông người, chỉ có biện pháp tắt hết đèn lửa mới có thể mau chóng giúp chàng thoát thân được.

Chung quanh là màn đêm dày đặc nên không ai dám động thủ. Thích Đà thấy có một bóng đen mờ mờ lướt qua người, tưởng là Dương Hoa, y chụp cà sa xuống. Bóng đen kêu lên:

- Ta đây mà!

Rồi ngã lộn xuống đất. Té ra là Chu Xán.

Mã Côn nghiêm giọng:

- Tất cả đứng yên tại vị trí, gọi mang lửa lại đây!

Y là Phó Thống lãnh Ngự lâm quân đã lâu nên có biệt tài về chỉ huy. Giang Bố gân cổ hét lên:

- Mang đèn lại mau!

Y vừa lên tiếng, ám khí liền nhắm hướng có tiếng y bay vút tới. May mà Giang Bố đứng sau lưng Thích Trạ, tảng Lạ Ma này nghe tiếng gió búng chỉ ra đánh liền tiếp rưng ba mũi Thấu Cốt Đinh.

Lúc này vì Mã Côn lên tiếng nên cũng lộ vị trí, ám khí bay tới y liền tiếp, y phải múa nhuyễn tiên vây bọc lấy thân mình rồi cười khẩy:

- Dùng ám khí hại người đâu phải là tay hảo hán? Hừ, có giỏi cứ xuất đầu lộ diện!

Lời chưa kịp dứt, tai y nghe có tiếng gió vi vu nhỏ, một mũi ám khí đã bay gần tới mặt y, nhuyễn tiên không kịp nhắc lên để đánh bật, y đành dùng thế Phụng Điểm Đầu định né tránh ám tiêu nhưng không kịp, cương tiêu đã bay xẹt qua gò má y để lại mấy giọt máu bắt đầu nhỏ xuống.

Mã Côn hoảng hốt kêu lên "ôi chà" hai tiếng vội vàng nháy vọt qua chỗ khác, đó là may cho y vì liền tiếp sau đó mấy mũi ám khí nữa bay đến đều hụt.

Người nào phóng ám khí quả là nội công cao minh cho nên ám khí của y sau này không phát ra tiếng gió nữa, chỉ khi ám khí đã tới gần lắm đối phương mới phát hiện hơi có tiếng "vu vu" nhỏ nhỏ.

Bọn thủ hạ của Giang Bố biết trong đêm tối Mã Côn đã trúng ám khí, ai nấy đều sợ nếu mình cất tiếng ất lộ vị trí và bị ám khí đánh tới liền nên đều im bật.

Trong lúc ấy Dương Hoa muốn chạy lắm nhưng chàng lại chần chừ vì có người ám trợ, chàng muốn ở lại để bắt cho được Giang Bố dẫn mình đến Hùng Ưng Các.

Nên biết ám khí chỉ có thể áp dụng trong một thời gian ngắn ngủi chứ đâu có thể dùng nó để đối phó lâu dài với đối phương? Huống gì toàn bộ cao thủ như hai vị Lạ Ma

tăng, Mã Côn, Chu Xán v. v... đều chưa bị ám khí đánh trọng thương, nếu như thủ hạ của Giang Bố kéo đến mang theo đèn không lẽ có thể cùng lúc đánh hết được tất cả?

Dương Hoa chần chờ một lúc rồi biết mình chỉ có thời cơ duy nhất là lúc này, chàng vội vàng phóng mình nhắm hướng Hùng Ưng Các.

Họa đồ do Tang Nạp vẽ chàng đã thuộc lòng nhưng phải biết rằng phương hướng trong họa đồ với ngoài thực tế tuy đại khái giống nhau nhưng giữa lúc tối đen thế này tìm được không phải là dễ dàng gì.

Chỉ một lúc sau đèn đã mang ra, Giang Bố vội vàng hô thủ hạ đuổi theo.

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng người thất thanh:

- Trường chủ! Chuồng ngựa bị cháy!

Lời chưa dứt nơi góc trang viên lửa đã bốc lên cao ngùn ngụt. Giang Bố là người bình sinh chỉ yêu thích ba điều: bảo đao, gái đẹp và tuần mã nên khi y nghe tin chuồng ngựa quý của y bị cháy y liền la hoảng loạn la lối:

- Bọn bây còn đứng đó làm gì? Mau mau chạy lại cứu bầy ngựa của ta!

Lúc ấy vì lo sợ có số phận của bầy ngựa quý, y không còn lý gì đến ám khí phi tiêu gì nữa, cũng chẳng thèm quan tâm đến Hùng Ưng Các, vì y tin nơi đây có cơ quan bí mật, ngoài y ra không ai có thể biết được nên y vội vàng gọi bọn thủ hạ quay sang chuồng ngựa.

Giang Bố chỉ quan tâm đến ngựa quý, nhưng Mã Côn lại quan tâm hơn đến con gái của Kim Trục Lưu, y tiến đến gần Giang Bố gọi giật lại:

- Trường chủ, chuyện ở Hùng Ưng Các nên cẩn hơn!

Giang Bố vừa chạy vừa nói lại:

- Không cần lo chuyện ấy, chỗ ấy đầy cơ quan bí mật, người lạ không thể nào vào được đâu!

Mã Côn nghiêm giọng:

- Ta cũng biết Hùng Ưng Các bí hiểm, nhưng kẻ đối đầu lần này rất lợi hại, ta nên dự phòng là hơn. Chúng ta đâu phải dễ dàng bắt được con gái Kim Trục Lưu, nếu để cô nương ấy thoát thân, Trường chủ chắc khó thoát khỏi sự trừng phạt của Tát Tổng quản và Hải Thống lãnh đó!

Nguyên do vì Kim Trục Lưu xưa nay đã ám trợ bọn nghĩa sĩ chống lại triều đình nhà Thanh, Tổng quản của đại nội vệ sĩ là Tát Tổng quản và Hải Thống lãnh Ngự lâm quân rất sợ

Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách nhưng không có cách nào chế phục được nên lần này nghe tin Giang Bố tình cờ bắt được con gái của ông nên vội sai Mã Côn và Chu Xán đến để điều đình mang Kim Bích Y về kinh đô làm con tin và áp lực với Kim Trục Lưu.

Giang Bố thừa biết bọn Mã Côn rất cần mình nhưng y lại cũng cần đến sự giúp đỡ của triều đình nên đành chịu theo ý của Mã Côn:

- Cẩn thận như thế cũng phải, Mã đại nhân, Chu đại nhân và Thích Đà đại sư hãy đến Hùng Ưng Các bắt tên tiểu tử nọ. Ta đã báo cho Thích Đà đại sư các cơ quan bí mật ở đó rồi. Chỉ cần nhớ nơi ấy chỉ có phòng giam tù nhân là phải cẩn thận.

Nói rồi y gọi Thích Trảm theo bảo vệ y còn sai Thích Đà đi với Mã Côn, Chu Xán đến Hùng Ưng Các.

Giang Bố tin rằng không một ai có thể đột nhập Hùng Ưng Các, y đâu có ngờ lúc ấy Dương Hoa đã đặt chân lên Hùng Ưng Các rồi.

- o o o -

Chuồng ngựa đang bị cháy dữ dội nằm ở một góc tây bắc của trang viên, còn Hùng Ưng Các lại nằm phía đông nam nhưng ngọn lửa to bốc lên tận mây soi sáng cả đường dẫn đến nơi giam giữ Kim Bích Y.

Cứ theo họa đồ do Tạng Nạp vẽ ghi sâu vào trí nhớ, Dương Hoa tìm đến hai hòn giả sơn to như hai hòn núi thật. Hùng Ưng Các nằm lọt vào giữa hai hòn giả sơn này. Hai ngọn núi cao vút song song che chở một tòa lầu gác bắc ngang qua như cái cầu có mái vĩ đại.

Đường vượt lên tầng gác khiến Dương Hoa kinh nghi bất định. Trước tiên chàng phát hiện một hố rất sâu, bên cạnh hố có một khối đá rất lớn và trên khối đá ấy một dòng nước đục như bùn chảy xuống. Dương Hoa động tâm không hiểu cái hố này có chứa đựng cơ quan bí mật gì bên trong hay không? Lúc ấy ngọn lửa cháy bên chuồng ngựa dần dần hạ xuống, chàng chỉ kịp nhìn thấy hình như khối đá hình như có dấu vết mới bị di chuyển, chàng càng tin có cao nhân âm trợ chàng vừa đi qua đây.

Hít một luồng chân khí chàng sử dụng Bích Hồ Du Tường phi thân lên Hùng Ưng Các. Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con?

Chân vừa đạp lên mặt gỗ của sàn gác, chàng phát hiện mình đứng cách một miệng hầm không xa lắm. Toàn thân toát mồ hôi, quả là chàng còn may mắn lắm mới không rơi xuống miệng hầm này.

Ngon lửa bên chuồng ngựa đã tắt hẳn trả lại cho đêm cảnh đen tối âm u, chàng đành lần mò trong đêm tiến tới.

Hành lang tối mịt mù, chàng đã đến trước cánh cửa một gian phòng mà vẫn chưa thấy có gì khác lạ. Đưa tay lên nắm lấy cái nắm cửa chàng mới biết mình đụng tới cơ quan bí mật, một loạt tên ngấm, Thấu Cốt Đinh, cương tiêu từ dưới sàn bắn vọt lên. Chàng kinh dị định phi thân ra sau nhưng cánh cửa mở ra liền vì bên trong không khóa.

Tại sao Kim Bích Y lại không khóa cửa?

Chàng không biết rằng phòng này không phải là phòng giam, cũng không biết phòng giam nằm ở đâu và có ai canh giữ hay không?

Chàng không dám lên tiếng hỏi, áp tai sát vô tường, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh.

Hoàn toàn không có một tiếng động nào cả. Hình như chung quanh đây không có bóng người?

Chàng định quay trở ra cửa nhưng lại sợ các loại ám khí bố trí từ ngoài cửa chưa chắc đã bắn hết nên cứ chần chừ như bị lọt vào hang tối. Tay chàng đặt sẵn lên đốc kiếm rút ra quơ một vòng trước mặt. Bỗng một tiếng động vang lên thán thót, thì ra chàng vừa đụng vào một thanh sắt.

Tại sao trước mặt lại có thanh sắt? Phải chăng là khóa chốt Kim Bích Y. Tại sao nàng không lên tiếng? Hay là nàng đã thoát khỏi nơi đây chăng?

Chàng phân vân sững người trong đêm với hàng chục câu hỏi không có lời giải đáp vì chẳng trông thấy gì trong đêm tối.

Hốt nhiên chàng nghe có tiếng gió rồi trong đêm lóe lên ánh thép của vũ khí chém vào người chàng.

Chàng ứng biến mau lẹ, người cong vòng tránh đao rồi tức thì phản chiêu Thôi Đoan Vọng Nguyệt kiếm trong tay đang ở dưới cất lên cao hóa giải thế đao của đối phương.

Người nọ kêu lên một tiếng “ối chà” nho nhỏ tựa như kinh dị vì thấy kiếm chiêu lạ lùng của chàng, không dám cho đao chạm kiếm biến thế rất mau lẹ lúc đánh trước ra sau, lúc chuyển trên xuống dưới chớp mắt đã đánh tới ba mươi sáu thế đao.

Đao pháp của người nào đó trong đêm tối tỏ ra còn mau lẹ hơn kiếm pháp của chàng nữa.

Từ khi giác ngộ Vô Danh Kiếm Pháp, Dương Hoa không cần nhìn biết chiều thế của đối phương cũng có thể tùy ý đối đầu, cho nên trong đêm tối đối với chàng cũng không khó khăn gì khi điều động chiêu thế.

Nhưng từ khi ra khỏi khu Thạch Lâm, đây là lần đầu tiên chàng đụng đầu với đạo pháp cực kỳ mau lẹ của đối phương trước mặt và đối phương dường như cũng chưa bao giờ đụng độ với kiếm pháp ảo diệu của chàng. Hai bên đều lấy làm kinh dị, do đó không dám phân tâm, tập trung hết ý vào trận ác đấu.

Chẳng bao lâu, hai bên đã giao đấu đến hơn năm mươi chiêu, mỗi lần đao kiếm chạm nhau Dương Hoa đều thấy hổ khẩu ngấm ngấm đau. Hai bên đã biết bản lĩnh của nhau, bắt đầu sử dụng toàn là tuyệt chiêu, mỗi chiêu đều ẩn tàng sự nguy hiểm rất lớn, ai không cẩn thận một chút ắt bị trọng thương liền.

Kiểm pháp của Dương Hoa càng đánh càng tinh diệu, nhưng đạo pháp của đối phương hoàn toàn không chịu kém, công lực của đối phương lại chứng tỏ có phần sung mãn hơn chàng. Đột nhiên chàng đánh ra một chiêu tưởng rằng không thể đỡ được, ai ngờ người nọ vận đao như gió cuốn, xuất thủ cực kỳ mau khiến chàng chưa kịp thu kiếm về đầu đao đã tới trước.

May mà chàng ứng biến chớp nhoáng, vừa nghe có tiếng gió nhẹ lập tức ngã thân xuống sát nền gác tung ra chiêu Cử Hỏa Liễu Thiên bật người lên thoát khỏi đường đao của đối phương.

Đêm tối lật bàn tay không thấy, Dương Hoa may mắn lẩn một vòng đến chân chiếc cột rất lớn, chàng nép thân sau đó.

Người nọ sợ rằng chàng tập kích bất ngờ nên cũng không dám lên tiếng. Cả một im lặng chờ đợi trong đêm tối như cảnh mèo đợi chuột.

Trong đêm tối đang ngưng thần bế khí, chàng chợt phát hiện một chi tiết

“Người này đạo pháp rất quen thuộc, không biết y là ai?”

Trong khi loạn đấu không có thì giờ để nhận xét đối phương cứ thấy chiêu là đỡ chiêu, thấy thế là phản thế, nên chưa nhận ra đối phương thuộc môn phái nào. Hiện nay nhân lúc tạm nghỉ, chàng càng nhớ lại càng sinh nghi, trong bụng cảm thấy bất an.

Đang lúc hai người cùng tĩnh khí đợi nhau, bỗng dưới chân gác có tiếng người nói:

- Nguy rồi, cơ quan bí mật ở đây hình như có ai phá mất rồi?

Dương Hoa nhận ra đó là âm thanh của Thích Đà, rồi tiếp liền là giọng nói của Mã Côn:

- Hùng Ưng Các không có ai canh giữ ư?

Thích Đà đáp:

- Không có!

Mã Côn than:

- Bỏ mẹ, thế thì con gái Kim Trục Lưu được tiểu tử nọ cứu thoát rồi cũng nên. Chúng ta lên thử xem!

Thích Đà trầm ngâm một chút:

- Chỉ có một mình tiểu tử thì không có gì phải sợ, nhưng nếu thêm tay cao thủ bắn ám khí lúc này nữa thì ta phải cẩn thận đấy, theo ta nên gọi thêm người tới.

Mã Côn đáp:

- Cứ lên gác rồi sẽ tính!

Bọn họ bàn soạn với nhau tuy rất nhỏ nhưng chàng và cả người nọ đều là những người có nội công thượng thừa nên đều nghe rất rõ. Nghe đến đó chàng đã biết chắc chắn người vừa ác đấu với chàng không phải là thủ hạ của Giang Bố.

Người nọ hạ giọng:

- Kim cô nương đã thoát khỏi đây rồi. Chúng ta chạy mau đi.

Lúc ấy Mã Côn đã bắn trước lên một mũi tên lửa, đột nhiên có một bóng mờ mờ bay vọt lên, người nọ đã xuất đao đánh bật mũi tên lửa rơi trở xuống rồi y phóng luôn xuống gác. Dương Hoa tức thì lia cột gỗ, búng mình rơi xuống theo. Không ngờ chàng rơi gần chỗ Thích Đà đứng, tăng Lạt Ma mừng rỡ reo lên:

- A! Tên tiểu tử quả nhiên ở đây rồi!

Y phất cà sa liền chụp xuống, một mặt tấn công chàng, một mặt đề phòng ám khí

Chàng không nói gì kiếm thế múa lên thành chiêu Tam Chuyển Pháp Luân, đồng thời đâm vào người Thích Đà thượng, trung, hạ liên tiếp ba chiêu kiếm, không ngờ cà sa rất lợi hại, tuy không đoạt được kiếm của chàng nhưng nó cuốn lại khiến chàng hết sức lúng túng.

Mã Côn và Chu Xán đã biết ngoài chàng ra, còn có một người bắn ám khí chưa ra mặt nên cẩn thận quan sát tình hình. Mã Côn quát nhuyển tiền tới trước:

- Đề phòng ám khí của y đó!

Nhuyễn tiên hấn bọc quanh mình thành bức tường kín. Người hán tử vừa đấu với Dương Hoa nghe Mã Côn nói câu ấy liền đáp:

- Ta bình sinh không hề dùng ám khí đánh người, việc gì ngươi phải sợ?

Tiếng vừa đến người đã đến, khoái đao nhanh hơn điện giật phăng nhuyễn tiên, sống đao vượt lên giữa chừng rồi lật lưỡi lại, Mã Côn chưa hề gặp đao pháp nhanh nhẹn lợi hại như vậy vội vàng cong thân ra sau thu nhuyễn tiên lại nhưng không kịp nữa, một tiếng "xoẹt" vang lên, nhuyễn tiên đã bị người kia cắt mất một đoạn, riêng Mã Côn đã kịp bật người lên văng ra xa ngay người nhìn vũ khí của mình run run cánh tay.

Chu Xán thấy chủ tướng lâm nguy vội vàng dùng đao ngăn hán tử lại.

Nhờ ánh sáng của mấy chiếc đèn lồng mới thấp, mọi người đều nhìn thấy hán tử thân hình cao lớn ước độ trên năm mươi tuổi, râu xoắn lại mọc đầy dưới cằm.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau. Đao của hán tử râu quăn hoành ngang chém vào sống đao của Chu Xán.

Hổ khẩu Chu Xán chấn động mạnh đến nỗi y đành buông đao rơi xuống đất đau đớn đến tận não, vội xoay người chạy đi.

Hán tử râu quăn gọi lớn:

- Tiểu huynh đệ, xin để nhường ta thọ giáo công phu Mật Tông của vị tặc Lạt Ma này!

Dương Hoa vừa lùi lại, hán tử đã phi thân đến chỗ chàng "vút, vút, vút" liền hoàn tam đao xé gió tới liền.

Thích Đà tung cà sa tới một bên tay chụp xuống còn một bên tay kéo về bỗng nhiên cảm thấy một tay nhẹ hẫng đi, thì ra chiếc hồng cà sa đã bị tam đao của hán tử xẻ ra làm sáu đoạn bay phấp phới trong gió, trong tay y chỉ còn một mảnh cà sa nhỏ.

Hán tử ha hả cười đáp:

- Để lại một chút cho ngươi che thân đó! Sao chưa chạy đi?

Thích Đà mặt xanh như tàu lá vội vã xoay mình chạy liền. Hán tử không buồn đuổi theo, kéo tay Dương Hoa chạy về hướng khác.

- o O o -